Šis dokumentas yra skirtas tik informacijai, ir institucijos nėra teisiškai atsakingos už jo turinį

►**B**

TARYBOS DIREKTYVA 2003/48/EB

2003 m. birželio 3 d.

dėl palūkanų, gautų iš taupymo pajamų, apmokestinimo

(OL L 157, 26.6.2003, p. 38)

iš dalies keičiama:

		Oficialusis leidinys		
		Nr.	puslapis	data
►**M1**	Tarybos direktyva 2004/66/EB, 2004 m. balandžio 26 d.	L 168	35	1.5.2004
►**M2**	Tarybos sprendimas 2004/587/EB, 2004 m. liepos 19 d.	L 257	7	4.8.2004
►**M3**	Tarybos Direktyva 2006/98/EB 2006 m. lapkričio 20 d.	L 363	129	20.12.2006

▼B

TARYBOS DIREKTYVA 2003/48/EB

2003 m. birželio 3 d.

dėl palūkanų, gautų iš taupymo pajamų, apmokestinimo

EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į 94 straipsnį,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą ([1]),

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę ([2]),

atsižvelgdama į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ([3]),

kadangi:

(1) Sutarties straipsniai nuo 56 iki 60 garantuoja laisvą kapitalo judėjimą.

(2) Taupymo pajamos, gautos kaip palūkanų mokėjimai už skolinius reikalavimus, yra apmokestinamos pajamos visų valstybių narių rezidentams.

(3) Remiantis Sutarties 58 straipsnio 1 dalimi, valstybės narės turi teisę taikyti atitinkamas savo mokesčių įstatymų nuostatas, pagal kurias atsiranda skirtumas tarp mokesčių mokėtojų dėl jų skirtingos padėties gyvenamosios vietos arba kapitalo investavimo vietos atžvilgiu, ir imtis visų reikalingų priemonių, kad būtų užkirstas kelias nacionalinių įstatymų ir kitų teisės aktų pažeidimams, ypač apmokestinimo srityje.

(4) Remiantis Sutarties 58 straipsnio 3 dalimi, valstybių narių mokesčių įstatymų nuostatos, skirtos užkirsti kelią piktnaudžiavimui ar sukčiavimui, neturėtų būti naudojamos laisvo kapitalo ir mokėjimų judėjimo, nustatyto Sutarties 56 straipsnyje, savavališkam diskriminavimui ar paslėptam suvaržymui.

(5) Nesant jokio nacionalinių mokesčių sistemų suderinimo apmokestinant taupymo pajamas, gautas kaip palūkanų mokėjimai, ypač kiek tai susiję su požiūriu į palūkanas, kurias gauna ne rezidentai, valstybių narių rezidentai dažnai gali išvengti bet kokio palūkanų, kurias jie gauna kitoje valstybėje narėje, apmokestinimo jų gyvenamosios vietos valstybėje narėje.

(6) Ši situacija iškreipia kapitalo judėjimą tarp valstybių narių, o tai yra nesuderinama su vidaus rinka.

(7) Ši direktyva grindžiama sutarimu, pasiektu Santa Marija de Feira Europos Vadovų Taryboje 2000 m. birželio 19 ir 20 d. bei vėlesniuose Ecofin Tarybos posėdžiuose 2000 m. lapkričio 26 ir 27 d., 2001 m. gruodžio 13 d. ir 2003 m. sausio 21 d.

(8) Galutinis šios direktyvos tikslas yra pasiekti, kad taupymo pajamos kaip palūkanų mokėjimai, kurie mokami vienoje valstybėje narėje faktiškiesiems savininkams, kurie yra fiziniai asmenys, kitos valstybės narės rezidentai, būtų veiksmingai apmokestinami pagal pastarosios valstybės narės įstatymus.

(9) Šios direktyvos tikslą geriausiai galima pasiekti nukreipiant palūkanas, kurias valstybėse narėse įsisteigę ekonominės veiklos

([1]) OL C 270 E, 2001 9 25, p. 259.
([2]) OL C 47 E, 2003 2 27, p. 553.
([3]) OL C 48, 2002 2 21, p. 55.

▼B

vykdytojai moka faktiškiesiems savininkams ar garantuoja naudai faktiškųjų savininkų, kurie yra fiziniai asmenys, kitos valstybės narės rezidentai.

(10) Kadangi šios direktyvos tikslo valstybės narės negali deramai pasiekti, nes nėra nacionalinių taupymo pajamų apmokestinimo sistemų suderinimo, ir todėl jis gali būti geriau pasiektas Bendrijos lygiu, Bendrija gali priimti priemones pagal Sutarties 5 straipsnyje nustatytą subsidiarumo principą. Laikantis tame straipsnyje nustatyto proporcingumo principo, kad būtų pasiekti minėti tikslai, ši direktyva nereglamentuoja didesnės nei būtina srities.

(11) Mokėjimų tarpininkas yra ekonominės veiklos vykdytojas, kuris moka palūkanas arba garantuoja palūkanų mokėjimą tiesioginei faktiškojo savininko naudai.

(12) Apibrėžiant palūkanų mokėjimo sąvoką ir mokėjimų tarpininko mechanizmą, tam tikrais atvejais turėtų būti daroma nuoroda į 1985 m. gruodžio 20 d. Tarybos direktyvą 85/611/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su kolektyvinio investavimo į perleidžiamuosius vertybinius popierius, subjektais, derinimo ([1]).

(13) Šios direktyvos reglamentavimo sritis turėtų apsiriboti taupymo pajamų, gautų kaip palūkanų mokėjimai už skolinius reikalavimus, apmokestinimu, išskiriant, *inter alia,* klausimus, susijusius su pensijų ir draudimo išmokų apmokestinimu.

(14) Galutinis tikslas – veiksmingas palūkanų mokėjimų apmokestinimas faktiškojo savininko gyvenamosios vietos valstybėje narėje mokesčių tikslais, gali būti pasiektas keičiantis informacija apie palūkanų mokėjimus tarp valstybių narių.

(15) 1977 m. gruodžio 19 d. Tarybos direktyva 77/799/EEB dėl valstybių narių kompetentingų institucijų tarpusavio pagalbos tiesioginio ir netiesioginio apmokestinimo srityje ([2]) jau yra pagrindas valstybėms narėms keistis informacija mokesčių tikslais apie pajamas, kurioms taikoma ši direktyva. Ji turėtų ir toliau galioti tokiam keitimuisi informacija kartu su šia direktyva tiek, kiek ši direktyva nuo jos nenukrypsta.

(16) Automatinis keitimasis informacija tarp valstybių narių apie palūkanų mokėjimus, kuriems taikoma ši direktyva, leidžia veiksmingai apmokestinti tuos mokėjimus faktiškojo savininko gyvenamosios vietos valstybėje narėje pagal tos šalies nacionalinius įstatymus. Todėl būtina nustatyti, kad valstybėms narėms, kurios keičiasi informacija pagal šią direktyvą, neturėtų būti leidžiama apsiriboti keitimusi informacija, nustatyta Direktyvos 77/799/EEB 8 straipsnyje.

(17) Atsižvelgiant į struktūrinius skirtumus, Austrija, Belgija ir Liuksemburgas negali taikyti automatinio keitimosi informacija tuo pačiu metu kaip kitos valstybės narės. Pereinamuoju laikotarpiu atsižvelgiant į tai, kad išskaičiuojamasis mokestis gali užtikrinti minimalų veiksmingo apmokestinimo lygį, ypač tarifui laipsniškai didėjant iki 35 %, šios trys valstybės narės turėtų taikyti išskaičiuojamąjį mokestį taupymo pajamoms, kurioms taikoma ši direktyva.

(18) Siekiant išvengti skirtingų sąlygų taikymo, Austrija, Belgija ir Liuksemburgas neturėtų taikyti automatinio keitimosi informacija tol, kol Šveicarijos Konfederacija, Andoros Kunigaikštystė, Lichtenšteino Kunigaikštystė, Monako Kunigaikštystė ir San Marino

([1]) OL L 375, 1985 12 31, p. 3. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/108/EB (OL L 41, 2002 2 13, p. 35).

([2]) OL L 336, 1977 12 27, p. 15. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais 1994 m. Stojimo aktu.

▼B

Respublika neužtikrins veiksmingo keitimosi informacija apie palūkanų mokėjimus, kai to reikalaujama.

(19) Šios valstybės narės turėtų pervesti palūkanų faktiškojo savininko gyvenamosios vietos valstybei narei didesniąją dalį savo išskaičiuojamojo mokesčio pajamų.

(20) Šios valstybės narės turėtų numatyti procedūrą, leidžiančią faktiškiesiems savininkams, kitų valstybių narių rezidentams mokesčių tikslais, išvengti šio išskaičiuojamojo mokesčio, įgaliojant jų mokėjimų tarpininką pranešti apie palūkanų mokėjimus arba pateikiant pažymą, išduotą jų gyvenamosios vietos valstybės narės mokesčių tikslais kompetentingos institucijos.

(21) Faktiškojo savininko gyvenamosios vietos valstybė narė mokesčių tikslais turėtų užtikrinti panaikinimą bet kokio dvigubo palūkanų mokėjimų apmokestinimo, galinčio atsirasti imant šį išskaičiuojamąjį mokestį šioje direktyvoje nustatyta tvarka. Ji turėtų tai daryti kredituodama šį išskaičiuojamąjį mokestį iki sumos, kurią reikia sumokėti jos teritorijoje, ir atlygindama faktiškajam savininkui bet kokį išskaičiuoto mokesčio perviršį. Tačiau vietoj šio mokesčio kredito mechanizmo ji gali taikyti išskaičiuojamojo mokesčio grąžinimą.

(22) Siekiant išvengti rinkos žlugdymo, pereinamojo laikotarpio metu ši direktyva neturėtų būti taikoma palūkanoms, mokamoms už tam tikrus apyvartinius skolos vertybinius popierius.

(23) Ši direktyva neturėtų kliudyti valstybėms narėms imti kitų rūšių nei minima šioje direktyvoje išskaičiuojamojo mokesčio nuo jų teritorijose atsirandančių palūkanų.

(24) Kol Jungtinės Amerikos Valstijos, Šveicarija, Andora, Lichtenšteinas, Monakas, San Marinas ir atitinkamos priklausomos ar asocijuotos valstybių narių teritorijos netaiko priemonių, kurios yra lygiavertės arba tokios pat kaip numatytos šioje direktyvoje, kapitalo nutekėjimas į šias šalis ir teritorijas gali kelti pavojų jos tikslų įgyvendinimui. Todėl būtina, kad ši direktyva būtų taikoma nuo tos pačios dienos, kurią visos šios šalys ir teritorijos pradeda taikyti tokias priemones.

(25) Komisija turėtų kas tris metus teikti ataskaitą apie šios direktyvos veikimą ir siūlyti Tarybai pakeitimus, kurie pasirodys reikalingi siekiant geriau užtikrinti veiksmingą taupymo pajamų apmokestinimą ir pašalinti nepageidaujamus konkurencijos iškraipymus.

(26) Ši direktyva paiso pagrindinių teisių ir principų, kurie yra pripažįstami Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

I SKYRIUS

ĮŽANGINĖS NUOSTATOS

1 straipsnis

Tikslas

1. Galutinis šios direktyvos tikslas yra pasiekti, kad taupymo pajamos, kurios kaip palūkanų mokėjimai mokami vienoje valstybėje narėje faktiškiesiems savininkams, kurie yra fiziniai asmenys, kitos valstybės narės rezidentai mokesčių tikslais, būtų veiksmingai apmokestinamos pagal pastarosios valstybės narės įstatymus.

2. Valstybės narės imasi reikiamų priemonių užtikrinti, kad šiai direktyvai įgyvendinti reikalingos užduotys būtų atliekamos jų teritorijoje įsisteigusių mokėjimų tarpininkų, nepriklausomai nuo skolinių reikalavimų, dėl kurių atsiranda palūkanos, skolininko įsisteigimo vietos.

▼B

2 straipsnis

Faktiškojo savininko apibrėžimas

1. Šioje direktyvoje „faktiškasis savininkas“ – bet koks fizinis asmuo, kuriam mokamos palūkanos, arba kuriam palūkanų mokėjimas yra garantuojamas, nebent jis įrodo, kad mokėjimas nebuvo gautas ar garantuotas jo paties naudai, tai yra:

a) jis veikia kaip mokėjimų tarpininkas, kaip apibrėžta 4 straipsnio 1 dalyje; arba

b) jis veikia juridinio asmens, subjekto, kurio pelnas yra apmokestinamas pagal bendruosius verslo apmokestinimo susitarimus, KIPVPS, įgalioto pagal Direktyvą 85/611/EEB, arba subjekto, minimo šios direktyvos 4 straipsnio 2 dalyje, vardu ir, pastaruoju atveju, atskleidžia to subjekto pavadinimą ir adresą palūkanų mokėjimą atliekančiam ekonominės veiklos vykdytojui, o pastarasis perduoda tokią informaciją įsisteigimo valstybės narės kompetentingai institucijai; arba

c) jis veikia vardu kito fizinio asmens, kuris yra faktiškasis savininkas, ir atskleidžia mokėjimų tarpininkui to faktiškojo savininko tapatybę pagal 3 straipsnio 2 dalį.

2. Jei mokėjimų tarpininkas turi informacijos, iš kurios galima spręsti, kad fizinis asmuo, kuriam mokamos palūkanos arba kuriam palūkanų mokėjimas yra garantuojamas, galbūt nėra faktiškasis savininkas, ir tam fiziniam asmeniui netaikomas nei 1 straipsnio dalies a punktas, nei 1 straipsnio dalies b punktas, jis imasi pagrįstų žingsnių faktiškojo savininko tapatybei nustatyti pagal 3 straipsnio 2 dalį. Jei mokėjimų tarpininkas negali identifikuoti faktiškojo savininko, jis laikys tą fizinį asmenį faktiškuoju savininku.

3 straipsnis

Faktiškųjų savininkų tapatybė ir gyvenamoji vieta

1. Kiekviena valstybė narė savo teritorijoje priima ir užtikrina taikymą reikalingų procedūrų, leidžiančių mokėjimų tarpininkui identifikuoti faktiškuosius savininkus ir jų rezidavimo vietą 8–12 straipsnių tikslais.

Tokios procedūros turi atitikti 2 ir 3 straipsnio dalyse nustatytus būtiniausius reikalavimus.

2. Mokėjimų tarpininkas nustato faktiškojo savininko tapatybę pagal būtiniausius reikalavimus, kurie skiriasi priklausomai nuo to, kada yra prasidėję mokėjimų tarpininko ir palūkanų gavėjo santykiai, būtent:

a) jei sutartiniai santykiai prasidėjo iki 2004 m. sausio 1 d., mokėjimų tarpininkas nustato faktiškojo savininko tapatybę, t. y. jo vardą, pavardę ir adresą, naudodamasis savo turima informacija, ypač remdamasis jo įsisteigimo valstybėje galiojančiais teisės aktais ir 1991 m. birželio 10 d. Tarybos direktyva 91/308/EEB dėl finansų sistemos apsaugos nuo jos panaudojimo pinigų plovimo tikslais [1];

b) jei sutartiniai santykiai prasidėjo, arba sandoris įvykdytas nesant sutartinių santykių, 2004 m. sausio 1 d. ar po jos, mokėjimų tarpininkas nustato faktiškojo savininko tapatybę, t. y. jo vardą, pavardę, adresą ir, jei yra, mokesčių identifikacinį numerį, priskirtą gyvenamosios vietos valstybės narės mokesčių tikslais. Šios detalės nustatomos remiantis faktiškojo savininko pateikiamu pasu arba oficialia asmens tapatybės kortele. Jei adresas nenurodytas tame pase arba toje asmens tapatybės kortelėje, jis nustatomas remiantis bet kokiu

[1] OL L 166, 1991 6 28, p. 77. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/97/EB (OL L 344, 2001 12 28, p. 76).

▼B

kitu faktiškojo savininko pateikiamu tapatybę patvirtinančiu dokumentu. Jei pase, oficialioje asmens tapatybės kortelėje ar bet kokiame kitame faktiškojo savininko pateikiamame tapatybę patvirtinančiame dokumente, įskaitant gyvenamosios mokesčių tikslais pažymą, neminimas mokesčių identifikacinis numeris, tapatybė papildoma nurodant jo gimimo datą ir vietą, nustatytą remiantis pasu ar oficialiu asmens tapatybę patvirtinančiu dokumentu.

3. Mokėjimų tarpininkas nustato faktiškojo savininko gyvenamąją vietą pagal būtiniausius reikalavimus, kurie skiriasi priklausomai nuo to, kada yra prasidėję mokėjimų tarpininko ir palūkanų gavėjo santykiai. Laikantis toliau nurodytų sąlygų, laikoma, kad gyvenamoji vieta yra šalyje, kurioje faktiškasis savininkas turi nuolatinį adresą:

a) jei sutartiniai santykiai prasidėjo iki 2004 m. sausio 1 d., mokėjimų tarpininkas nustato faktiškojo savininko gyvenamąją vietą naudodamasis savo turima informacija, ypač remdamasis jo įsisteigimo valstybėje galiojančiais teisės aktais ir Direktyva 91/308/EEB;

b) jei sutartiniai santykiai prasidėjo, arba sandoris įvykdytas be sutartinių santykių, 2004 m. sausio 1 d. ar po jos, mokėjimų tarpininkas nustato faktiškojo savininko gyvenamąją vietą remdamasis adresu, nurodytu pase ar oficialioje asmens tapatybės kortelėje, arba prireikus remdamasis bet kokiu faktiškojo savininko pateiktu tapatybę patvirtinančiu dokumentu ir laikydamasis tokios tvarkos: jei fizinis asmuo pateikia valstybėje narėje išduotą pasą arba oficialią asmens tapatybės kortelę ir pareiškia esąs trečiosios šalies rezidentas, rezidavimo vieta nustatoma pagal gyvenamosios vietos mokesčių tikslais pažymą, išduotą trečiosios šalies, kurioje asmuo teigia esąs rezidentas, kompetentingos institucijos. Jei tokia pažyma nepateikiama, valstybė narė, išdavusi pasą arba kitą oficialų asmens tapatybės dokumentą, laikoma gyvenamosios vietos šalimi.

4 straipsnis

Mokėjimų tarpininko apibrėžimas

1. Šioje direktyvoje „mokėjimų tarpininkas“ – bet koks ekonominės veiklos vykdytojas, kuris moka palūkanas arba garantuoja palūkanų mokėjimą tiesioginei faktiškojo savininko naudai, nepriklausomai nuo to, ar tas vykdytojas yra skolinio reikalavimo, už kurį gaunamos palūkanos, skolininkas, ar vykdytojas, skolininko arba faktiškojo savininko įpareigotas mokėti palūkanas arba garantuoti palūkanų mokėjimą.

2. Bet koks valstybėje narėje įsisteigęs subjektas, kuriam palūkanos yra mokamos arba kuriam palūkanos yra garantuotos faktiškojo savininko naudai, taip pat laikomas mokėjimų tarpininku tokio mokėjimo arba garantijos atžvilgiu. Ši nuostata netaikoma, jei ekonominės veiklos vykdytojas turi pagrindo manyti, remdamasis to vieneto pateiktais oficialiais įrodymais, kad:

a) tai yra juridinis asmuo, išskyrus 5 straipsnio dalyje minimus juridinius asmenis; arba

b) jo pelnas apmokestinamas pagal bendruosius verslo apmokestinimo susitarimus; arba

c) tai yra KIPVPS, pripažintas pagal Direktyvą 85/611/EEB.

Ekonominės veiklos vykdytojas, mokantis palūkanas arba garantuojantis palūkanas tokiam subjektui, įsisteigusiam kitoje valstybėje narėje, kuris laikomas mokėjimų tarpininku pagal šią straipsnio dalį, praneša to subjekto pavadinimą ir adresą bei visą tam subjektui sumokėtų arba garantuotų palūkanų sumą savo įsisteigimo valstybės narės kompetentingai institucijai, kuri perduoda šią informaciją kompetentingai institucijai valstybės narės, kurioje yra įsisteigęs tas subjektas.

3. Tačiau 2 dalyje minimas subjektas turi pasirinkimą šios direktyvos tikslais būti laikomu KIPVPS, kaip nurodyta 2 dalies c punkte. Šio

▼B

pasirinkimo įgyvendinimui reikia, kad valstybė narė, kurioje tas subjektas yra įsisteigęs, išduotų pažymą, kurią tas subjektas pateikia ekonominės veiklos vykdytojui.

Valstybės narės priima išsamias šiam pasirinkimui skirtas taisykles jų teritorijoje įsisteigusiems subjektams.

4. Jei 2 straipsnio dalyje minimas ekonominės veiklos vykdytojas ir subjektas yra įsisteigę toje pačioje valstybėje narėje, ta valstybė narė imasi reikiamų priemonių užtikrinti, kad tas subjektas laikytųsi šios direktyvos nuostatų, kai veikia kaip mokėjimų tarpininkas.

5. Juridiniai asmenys, kuriems netaikomas 2 dalies a punktas, yra:

a) Suomijoje: avoin yhtiö (Ay) ir kommandiittiyhtiö (Ky)/öppet bolag ir kommanditbolag;

b) Švedijoje: handelsbolag (HB) ir kommanditbolag (KB).

5 straipsnis

Kompetentingos institucijos apibrėžimas

Šioje direktyvoje „kompetentinga institucija“ tai:

a) valstybėms narėms – bet kokia institucija, apie kurią valstybės narės pranešė Komisijai;

b) trečiosioms šalims – kompetentinga institucija dvišalių ar daugiašalių mokesčių sutarčių tikslais, arba, jei ši sąlyga nevykdoma, tokia kita institucija, kuri yra kompetentinga išduoti gyvenamosios vietos mokesčių tikslais pažymas.

6 straipsnis

Palūkanų mokėjimo apibrėžimas

1. Šioje direktyvoje „palūkanų mokėjimas“ tai:

a) sumokėtos palūkanos arba įskaitytos į sąskaitą palūkanos, susijusios su bet kokios rūšies skoliniais reikalavimais, nesvarbu ar jos užtikrintos įkeitimu ar ne, ir ar jos suteikia teisę dalyvauti skolininko pelne ar ne, ypač pajamos iš Vyriausybės vertybinių popierių bei pajamos iš obligacijų arba skolinių įsipareigojimų, įskaitant priemokas ir premijas, susijusias su tokiais vertybiniais popieriais, obligacijomis ar skoliniais įsipareigojimais; sankcijos už pavėluotus mokėjimus nelaikomos palūkanų mokėjimais;

b) palūkanos, sukauptos ar kapitalizuotos parduodant, padengiant arba išperkant a punkte minimus skolinius reikalavimus;

c) pajamos, gaunamos iš palūkanų mokėjimų tiesiogiai, arba per 4 straipsnio 2 dalyje minimą subjektą, kurias paskirsto:

   i) KIPVPS, įgaliotas remiantis Direktyva 85/611/EEB;

   ii) subjektai, turintys teisę į 4 straipsnio 3 dalyje minimą pasirinkimą;

   iii) kolektyvinio investavimo subjektai, įsisteigę už 7 straipsnyje minimos teritorijos ribų;

d) pajamos, gautos pardavus, padengus ar išpirkus akcijas ar investicinius vienetus tokiose įmonėse ir subjektuose, jei jie tiesiogiai ar netiesiogiai, per kitus kolektyvinio investavimo subjektus ar toliau nurodytus subjektus, investuoja daugiau nei 40 % savo turto į skolinius reikalavimus kaip minima a punkte:

   i) KIPVPS, įgaliotas remiantis Direktyva 85/611/EEB;

▼B

ii) subjektai, turintys teisę į 4 straipsnio 3 dalyje minimą pasirinkimą;

iii) kolektyvinio investavimo subjektai, įsisteigę už 7 straipsnyje minimos teritorijos ribų.

Tačiau valstybės narės turi pasirinkimą įtraukti d punkte minimas pajamas į palūkanų sąvoką, tik jei tokios pajamos atitinka pajamas, tiesiogiai ar netiesiogiai gautas iš palūkanų mokėjimų, kaip apibrėžta a ir b punktuose.

2. Dėl 1 dalies c ir d punktų, jei mokėjimų tarpininkas neturi informacijos apie santykinį pajamų, gautų iš palūkanų mokėjimų, dydį, palūkanų mokėjimu laikoma visa pajamų suma.

3. Dėl 1 dalies d punkto, jei mokėjimų tarpininkas neturi informacijos apie procentinį turto, investuoto į skolinius reikalavimus arba į akcijas ar investicinius vienetus kaip apibrėžta toje dalyje, dydį, bus laikoma, kad tas procentinis dydis yra didesnis nei 40 %. Jei jis negali nustatyti faktiškojo savininko realizuotų pajamų sumos, manoma, kad pajamos atitinka akcijų arba investicinių vienetų pardavimo, padengimo ar išpirkimo pajamas.

4. Jei palūkanos, kaip apibrėžtos 1 dalyje, mokamos arba įskaitomos į sąskaitą, turimą 4 straipsnio 2 dalyje minimo subjekto, o toks subjektas neturi teisės į 4 straipsnio 3 dalyje numatytą pasirinkimą, tai laikoma tokio subjekto atliktu palūkanų mokėjimu.

5. Dėl 1 dalies b ir d punktų, valstybės narės turi galimybę reikalauti, kad mokėjimų tarpininkai jų teritorijoje apskaičiuotų metams palūkanas per tam tikrą laikotarpį, kuris negali būti ilgesnis nei vieneri metai, ir taikytų tokias apskaičiuotas metams palūkanas kaip palūkanų mokėjimą, net jei per tą laikotarpį pardavimas, padengimas ar išpirkimas nevyko.

6. Nukrypdamos nuo 1 dalies c ir d punktų, valstybės narės turi pasirinkimą neįtraukti į palūkanų mokėjimo apbrėžimą bet kokias pajamas, minimas tose nuostatose, iš jų teritorijoje įsisteigusių įmonių arba subjektų, jei investicija į 1 dalies a punkte minimus skolinius reikalavimus nėra didesnė nei 15 % jų turto. Panašiai, nukrypdamos nuo 4 dalies, valstybės narės turi teisę neįtraukti į 1 dalyje esantį palūkanų mokėjimo apibrėžimą palūkanas, sumokėtas arba įskaitytas į sąskaitą subjekto, minimo 4 straipsnio 2 dalyje, kuris neturi teisės į 4 straipsnio 3 dalyje numatytą pasirinkimą ir yra įsisteigęs jų teritorijoje, jei tokio subjekto investicija į 1 dalies a punkte minimus skolinius reikalavimus nėra didesnė nei 15 % jų turto.

Valstybės narės įgyvendinamas tokio pasirinkimo vykdymas yra privalomas kitoms valstybėms narėms.

7. 1 dalies d punkte ir 3 dalyje minimas procentinis dydis nuo 2011 m. sausio 1 d. bus 25 %.

8. 1 dalies d punkte ir 6 dalyje minimi procentiniai dydžiai nustatomi atsižvelgiant į investicinę politiką, nustatytą tų įmonių ar subjektų fondo taisyklėse arba įsisteigimo dokumentuose, o jei tai nepavyksta – remiantis tų įmonių ar subjektų faktine turto sudėtimi.

7 straipsnis

Teritorinė taikymo sritis

Ši direktyva taikoma palūkanoms, kurias moka mokėjimų tarpininkas, įsisteigęs teritorijoje, kuriai taikoma Sutartis pagal jos 299 straipsnį.

▼B

II SKYRIUS

KEITIMASIS INFORMACIJA

8 straipsnis

Mokėjimų tarpininko pateikiama informacija

1. Jei faktiškasis savininkas gyvena kitoje valstybėje narėje nei ta, kurioje yra įsisteigęs mokėjimų tarpininkas, minimaliame informacijos kiekyje, kurį mokėjimų tarpininko pateikia savo įsisteigimo valstybės narės kompetentingai institucijai, turi būti:

a) faktiškojo savininko tapatybė ir gyvenamoji vieta, nustatyta remiantis 3 straipsniu;

b) mokėjimų tarpininko pavadinimas ir adresas;

c) faktiškojo savininko sąskaitos numeris arba, jei tokio nėra, skolinio reikalavimo, už kurį gaunamos palūkanos, identifikacija;

d) informacija apie palūkanų mokėjimą remiantis 2 straipsnio dalimi.

2. Informacijoje, kurią būtina nurodyti apie palūkanų mokėjimą, kurą pateikia mokėjimų tarpininkas, išskiriamos tokios palūkanų kategorijos ir nurodoma:

a) jei palūkanos mokamos kaip apibrėžta 6 straipsnio 1 dalies a punkte: sumokėtų ar įskaitytų į sąskaitą palūkanų suma;

b) jei palūkanos mokamos kaip apibrėžta 6 straipsnio 1 dalies b arba d punktuose: arba tose dalyse minimų palūkanų ar pajamų suma, arba visa suma pajamų iš pardavimo, padengimo ar grąžinimo;

c) jei palūkanos mokamos kaip apibrėžta 6 straipsnio 1 dalies c punkte: arba toje dalyje minimų pajamų suma, arba visa paskirstymo suma;

d) jei palūkanos mokamos kaip apibrėžta 6 straipsnio 4 dalyje: suma palūkanų, priskirtinų kiekvienam nariui 4 straipsnio 2 dalyje nurodyto subjekto, kuris atitinka 1 straipsnio 1 dalies ir 2 straipsnio 1 dalies sąlygas;

e) jei valstybė narė įgyvendina 6 straipsnio 5 dalyje nurodytą pasirinkimą: apskaičiuotų metams palūkanų suma.

Tačiau valstybės narės gali apriboti minimalų kiekį informacijos, kurią apie palūkanų mokėjimą turi pateikti mokėjimų tarpininkas, iki visos sumos palūkanų ar pajamų arba iki visos sumos pajamų iš pardavimo, padengimo ar grąžinimo.

9 straipsnis

Automatinis keitimasis informacija

1. Mokėjimų tarpininko valstybės narės kompetentinga institucija perduoda 8 straipsnyje nurodytą informaciją faktiškojo savininko gyvenamosios vietos valstybės narės kompetentingai institucijai.

2. Informacijos perdavimas yra automatinis ir vyksta mažiausiai kartą per metus, per šešis mėnesius nuo mokėjimų tarpininko valstybės narės mokestinių metų pabaigos, ir jis apima visus tais metais atliktus palūkanų mokėjimus.

3. Direktyvos 77/799/EEB nuostatos taikomos keitimuisi informacija pagal šią direktyvą, su sąlyga, kad nuo jų nenukrypsta šios direktyvos nuostatos. Tačiau Direktyvos 77/799/EEB 8 straipsnio nuostatos netaikomos informacijai, teikiamai pagal šį skyrių.

▼B

III SKYRIUS

PEREINAMOJO LAIKOTARPIO NUOSTATOS

10 straipsnis

Pereinamasis laikotarpis

1. Pereinamuoju laikotarpiu, prasidedančiu 17 straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytą dieną ir pagal 13 straipsnio 1 dalį Belgija, Liuksemburgas ir Austrija neprivalo taikyti II skyriaus nuostatų.

Tačiau jos gauna informaciją iš kitų valstybių narių pagal II skyrių.

Pereinamuoju laikotarpiu šios direktyvos tikslas yra užtikrinti minimalų veiksmingą pajamų, kurios kaip palūkanų mokėjimai vienoje valstybėje narėje mokamos faktiškiesiems savininkams, kurie yra fiziniai asmenys, kitos valstybės narės rezidentai mokesčių tikslais, apmokestinimą.

2. Pereinamasis laikotarpis baigiasi pirmųjų visų fiskalinių metų pabaigoje po vėlesnės iš tokių datų:

— data, kurią įsigalioja susitarimas, priimtas po Tarybos vieningo sprendimo, tarp Europos Bendrijos ir paskutinės iš šių valstybių: Šveicarijos Konfederacijos, Lichtenšteino Kunigaikštystės, San Marino Respublikos, Monako Kunigaikštystės ir Andoros Kunigaikštystės, numatančio keitimąsi informacija pagal prašymą kaip apibrėžta OECD Pavyzdiniame susitarime dėl keitimosi informacijos mokesčių klausimais, išleistame 2002 m. balandžio 18 d. (toliau – OECD pavyzdinis susitarimas), dėl palūkanų mokėjimų, kaip apibrėžta šioje direktyvoje, kuriuos atitinkamose jų teritorijose įsisteigę mokėjimų tarpininkai atlieka faktiškiesiems savininkams, gyvenantiems teritorijoje, kuriai taikoma ši direktyva, papildomai prie tuo pačiu metu tų pačių šalių taikomo išskaičiuojamojo mokesčio tokiems mokėjimams tarifu, apibrėžtu atitinkamiems 11 straipsnio 1 dalyje minimiems laikotarpiams,

— data, kurią Taryba vieningai sutaria, kad Jungtinės Amerikos Valstijos yra pasiryžusios keistis informacija pagal prašymą, kaip apibrėžta OECD pavyzdiniame susitarime, apie palūkanų mokėjimus, kaip apibrėžta šioje direktyvoje, kuriuos jų teritorijoje įsisteigę mokėjimų tarpininkai atlieka faktiškiesiems savininkams, gyvenantiems teritorijoje, kuriai taikoma ši direktyva.

3. Pereinamojo laikotarpio pabaigoje Belgija, Liuksemburgas ir Austrija turi taikyti II skyriaus nuostatas ir nustoja taikyti 11 ir 12 straipsniuose numatytus išskaičiuojamąjį mokestį ir pajamų pasidalijimą. Jei Belgija, Liuksemburgas arba Austrija pereinamuoju laikotarpiu nutaria taikyti II skyriaus nuostatas, jos nebetaiko 11 ir 12 straipsniuose numatytų išskaičiuojamojo mokesčio ir pajamų pasidalijimo.

11 straipsnis

Išskaičiuojamasis mokestis

1. 10 straipsnyje minimu pereinamuoju laikotarpiu, jei faktiškasis savininkas gyvena kitoje valstybėje narėje nei ta, kurioje įsisteigęs mokėjimų tarpininkas, Belgija, Liuksemburgas ir Austrija taiko 15 % dydžio išskaičiuojamąjį mokestį pirmus trejus pereinamojo laikotarpio metus, 20 % vėlesnius trejus metus ir 35 % vėliau.

2. Mokėjimų tarpininkas ima išskaičiuojamąjį mokestį taip:

a) palūkanų, mokamų kaip apibrėžta 6 straipsnio 1 dalies a punkte atveju: nuo sumokėtų ar įskaitytų į sąskaitą palūkanų sumos;

b) palūkanų, mokamų kaip apibrėžta 6 straipsnio 1 dalies b arba d punktuose atveju: nuo palūkanų ar pajamų, minimų tuose punktuose, sumos arba skiriant lygiaverčio poveikio rinkliavą, kurią moka

▼B

gavėjas nuo visos pardavimo, padengimo ar išpirkimo pajamų sumos;

c) palūkanų mokamų kaip apibrėžta 6 straipsnio 1 dalies c punkte atveju: nuo tame punkte minimų pajamų sumos;

d) palūkanų mokamų kaip apibrėžta 6 straipsnio 4 dalyje atveju: nuo sumos palūkanų, priskirtinų kiekvienam nariui subjekto, nurodyto 4 straipsnio 2 dalyje, kuris atitinka 1 straipsnio 1 dalies ir 2 straipsnio 2 dalies sąlygas;

e) jei valstybė narė įgyvendina 6 straipsnio 5 dalyje numatytą pasirinkimą: nuo apskaičiuotų metams palūkanų sumos.

3. 2 dalies a ir b punktų tikslais išskaičiuojamasis mokestis imamas proporcingai laikotarpiui, kurį faktiškais savininkas turi skolinį reikalavimą. Jei mokėjimų tarpininkas negali nustatyti turėjimo laikotarpio remdamasis savo turima informacija, jis laiko, kad faktiškasis savininkas turėjo skolinį reikalavimą visą jo egzistavimo laikotarpį, nebent jis pateikia įsigijimo datos įrodymus.

4. Tai, kad mokėjimų tarpininko valstybė narė ima išskaičiuojamąjį mokestį, nekliudo faktiškojo savininko gyvenamosios vietos mokesčių tikslais valstybei narei apmokestinti pajamų pagal jos nacionalinę teisę, laikantis Sutarties.

5. Pereinamuoju laikotarpiu išskaičiuojamąjį mokestį imančios valstybės narės gali numatyti, kad ekonominės veiklos vykdytojas, mokantis arba garantuojantis palūkanas 4 straipsnio 2 dalyje minimam subjektui, įsisteigusiam kitoje valstybėje narėje, būtų laikomas mokėjimų tarpininku vietoj to subjekto, ir ima išskaičiuojamąjį mokestį nuo tų palūkanų, nebent tas vienetas formaliai sutiko, kad jo pavadinimas, adresas ir visa jam sumokėtų ar garantuotų palūkanų suma būtų pranešta pagal 4 straipsnio 2 dalies paskutinę pastraipą.

12 straipsnis

Pajamų pasidalijimas

1. Valstybės narės, imančios išskaičiuojamąjį mokestį pagal 11 straipsnio 1 dalį, pasilieka sau 25 % pajamų, o 75 % pajamų perveda palūkanų faktiškojo savininko gyvenamosios vietos valstybei narei.

2. Valstybės narės, imančios išskaičiuojamąjį mokestį pagal 11 straipsnio 5 dalį, pasilieka sau 25 % pajamų, o 75 % perveda kitoms valstybės narėms, proporcingai pervedimams, įvykdytiems pagal šio straipsnio 1 dalį.

3. Tokie pervedimai atliekami vėliausiai per šešių mėnesių laikotarpį nuo mokėjimų tarpininko valstybės narės mokestinių metų pabaigos 1 straipsnio dalies atveju, arba nuo ekonominės veiklos vykdytojo valstybės narės mokestinių metų pabaigos 2 straipsnio dalies atveju.

4. Išskaičiuojamąjį mokestį imančios valstybės narės imasi reikiamų priemonių, kad užtikrintų tinkamą pajamų pasidalijimo sistemos veikimą.

13 straipsnis

Išskaičiuojamojo mokesčio tvarkos taikymo išimtys

1. Valstybės narės, imančios išskaičiuojamąjį mokestį pagal 11 straipsnį, siekdamos užtikrinti, kad faktiškieji savininkai galėtų prašyti, kad mokestis nebūtų išskaičiuojamas, numato vieną arba abi toliau nurodytas procedūras:

a) procedūrą, kuri leidžia faktiškajam savininkui aiškiai įgalioti mokėjimų tarpininką teikti informaciją pagal II skyrių, kai toks įgaliojimas

▼B

apima visas to mokėjimų tarpininko faktiškajam savininkui sumokėtas palūkanas; tokiais atvejais taikomos 9 straipsnio nuostatos;

b) procedūrą, kuri užtikrina, kad išskaičiuojamasis mokestis neimamas, jei faktiškasis savininkas pateikia savo mokėjimų tarpininkui pažymą, jo vardu išduotą pagal 2 dalį jo gyvenamosios vietos mokesčių tikslais valstybės narės kompetentingos institucijos.

2. Prašant faktiškajam savininkui, gyvenamosios vietos mokesčių tikslais valstybės narės kompetentinga institucija išduoda pažymą, kurioje nurodoma:

a) faktiškojo savininko vardas, pavardė, adresas ir mokesčių ar kitas identifikacinis numeris arba, jei tokio nėra, gimimo data ir vieta;

b) mokėjimų tarpininko pavadinimas ir adresas;

c) faktiškojo savininko sąskaitos numeris arba, jei jo nėra, garantijos identifikacija.

Tokia pažyma galioja ne ilgiau kaip trejus metus. Ji išduodama visiems prašantiems faktiškiesiems savininkams per du mėnesius nuo prašymo pateikimo.

14 straipsnis

Dvigubo apmokestinimo panaikinimas

1. Faktiškojo savininko gyvenamosios vietos mokesčių tikslais valstybė narė užtikrina panaikinimą bet kokio dvigubo apmokestinimo, galinčio atsirasti dėl imamo išskaičiuojamojo mokesčio, minimo 11 straipsnyje, remiantis 2 ir 3 straipsnio dalių nuostatomis.

2. Jei nuo faktiškojo savininko gautų palūkanų buvo išskaičiuotas mokestis mokėjimų tarpininko valstybėje narėje, faktiškojo savininko gyvenamosios vietos mokesčių tikslais valstybė narė pagal nacionalinius įstatymus suteikia jam mokesčių kreditą, lygų išskaičiuotam mokesčiui. Jei ši suma yra didesnė nei mokestis, kurį reikia sumokėti pagal nacionalinius įstatymus, gyvenamosios vietos mokesčių tikslais valstybė narė grąžina viršijančią išskaičiuojamojo mokesčio sumą faktiškajam savininkui.

3. Jei be 11 straipsnyje nurodyto išskaičiuojamojo mokesčio, nuo faktiškojo savininko gautų palūkanų buvo išskaičiuotas bet kokios kitos rūšies išskaičiuojamasis mokestis ir gyvenamoji valstybė narė mokesčių tikslais suteikia mokesčių kreditą tokiam išskaičiuojamajam mokesčiui pagal savo nacionalinius įstatymus arba dvigubo apmokestinimo išvengimo sutartis, toks kitos rūšies išskaičiuojamasis mokestis kredituojamas prieš taikant 2 straipsnio dalyje aprašytą procedūrą.

4. Faktiškojo savininko gyvenamosios vietos mokesčių tikslais valstybė narė gali pakeisti 2 ir 3 dalyse nurodomą mokesčio kredito mechanizmą 11 straipsnyje minimo išskaičiuojamojo mokesčio grąžinimu.

15 straipsnis

Apyvartiniai skolos vertybiniai popieriai

1. 10 straipsnyje minimu pereinamuoju laikotarpiu, bet vėliausiai iki 2010 m. gruodžio 31 d., vidaus ir tarptautinės obligacijos bei kiti apyvartiniai skolos vertybiniai popieriai, kurie pirmą kartą buvo išleisti iki 2001 m. kovo 1 d. arba kuriems pirminiai emisijos prospektai buvo iki tos datos patvirtinti kompetentingų institucijų kaip apibrėžta Tarybos direktyvoje 80/390/EEB ([1]) arba atsakingų institucijų trečiosiose šalyse, nelaikomi skoliniais reikalavimais, apibrėžtais 6 straipsnio 1 dalies

([1]) OL L 100, 1980 4 17, p. 1. Direktyva, panaikinta Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/34/EB (OL L 184, 2001 7 6, p. 1).

▼B

a punkte, su sąlyga, kad tolesnių tokių apyvartinių skolos vertybinių popierių emisijų nebuvo atlikta 2002 m. kovo 1 d. ar vėliau. Tačiau jei 10 straipsnyje minimas pereinamasis laikotarpis tęsiasi ilgiau nei iki 2010 m. gruodžio 31 d., šio straipsnio nuostatos ir toliau taikomos tik tokiems apyvartiniams skolos vertybiniams popieriams:

— kuriuose yra bendros sumos (*gross-up*) ir išankstinio išpirkimo sąlygos ir

— jei 4 straipsnyje apibrėžtas mokėjimų tarpininkas yra įsteigtas valstybėje narėje, imančioje 11 straipsnyje minimą išskaičiuojamąjį mokestį, ir tas mokėjimų tarpininkas moka palūkanas arba garantuoja palūkanų mokėjimą tiesioginei faktiškojo savininko kitos valstybės narės rezidento naudai.

Jei 2002 m. kovo 1 d. arba vėliau atliekama tolesnė emisija pirmiau minėtų apyvartinių skolos vertybinių popierių, išleistų Vyriausybės arba susijusio subjekto, veikiančio kaip valdžios institucija arba kurio vaidmenį pripažįsta tarptautinė sutartis, kaip nurodyta priede, visa tokių vertybinių popierių emisija, sudaroma pirminės ir bet kokios vėlesnės emisijos, laikoma skoliniu reikalavimu, apibrėžtu 6 straipsnio 1 dalies a punkte.

Jei 2002 m. kovo 1 d. arba vėliau atliekama tolesnė emisija pirmiau minėtų apyvartinių skolos vertybinių popierių, išleistų bet kokio kito emitento, kuriam netaikoma antra pastraipa, tokia tolesnė emisija laikoma skoliniu reikalavimu, apibrėžtu 6 straipsnio 1 dalies a punkte.

2. Nė viena šio straipsnio nuostata nekliudo valstybėms narėms apmokestinti pajamų, gautų iš 1 straipsnio dalyje nurodytų apyvartinių skolos vertybinių popierių, pagal jų nacionalinius įstatymus.

IV SKYRIUS

KITOS IR BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

16 straipsnis

Kiti išskaičiuojamieji mokesčiai

Ši direktyva nekliudo valstybėms narėms imti kitų rūšių išskaičiuojamojo mokesčio nei nurodytas 11 straipsnyje pagal jų nacionalinius įstatymus arba dvigubo apmokestinimo išvengimo sutartis.

17 straipsnis

Perkėlimas į nacionalinę teisę

1. Iki 2004 m. sausio 1 d. valstybės narės priima ir paskelbia įstatymus ir kitus teisės aktus, įgyvendinančius šią direktyvą. Jos nedelsdamos praneša apie tai Komisijai.

2. Valstybės narės taiko šias nuostatas nuo ►M2 2005 m. liepos 1 d. ◄ su sąlyga, kad:

i) Šveicarijos Konfederacija, Lichtenšteino Kunigaikštystė, San Marino Respublika, Monako Kunigaikštystė ir Andoros Kunigaikštystė nuo tos pačios dienos taiko priemones, lygiavertes nurodytoms šioje direktyvoje, pagal susitarimus, jų sudarytus su Europos bendrija po Tarybos vieningai priimto sprendimo;

ii) galioja visi susitarimai, numatantys, kad visos susijusios ar asocijuotos teritorijos (Normandijos salos, Meno sala ir priklausomos arba asocijuotos teritorijos Karibuose) nuo tos pačios dienos taiko automatinį keitimąsi informacija tokiu pat būdu, koks numatytas šios direktyvos II skyriuje (arba 10 straipsnyje nustatytu pereinamuoju laikotarpiu taiko išskaičiuojamąjį mokestį tokiomis pačiomis sąlygomis, kokios yra numatytos 11 ir 12 straipsniuose).

▼B

3. Taryba likus mažiausiai šešiems mėnesiams iki 2005 m. sausio 1 d. vieningai nusprendžia, ar 2 dalyje išdėstytos sąlygos bus tenkinamos, atsižvelgdama į atitinkamų priemonių įsigaliojimo datas trečiosiose šalyse ir priklausomose ar asocijuotose teritorijose. Jei Taryba nenusprendžia, kad sąlygos bus tenkinamos, ji, remdamasi Komisijos pasiūlymu, vieningai patvirtina naują datą dėl 2 dalies taikymo.

4. Valstybės narės, priimdamos šiai direktyvai įgyvendinti reikalingas nuostatas, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

5. Valstybės narės nedelsdamos informuoja apie tai Komisiją ir pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus ir koreliacinę šios direktyvos ir priimtų nacionalinių nuostatų lentelę.

18 straipsnis

Peržiūra

Komisija kas tris metus praneša Tarybai apie šios direktyvos veikimą. Remdamasi šiais pranešimais, Komisija tam tikrais atvejais siūlo Tarybai atlikti šios direktyvos pakeitimus, kurie gali pasirodyti reikalingi siekiant geriau užtikrinti veiksmingą pajamų apmokestinimą ir pašalinti nepageidaujamus konkurencijos iškraipymus.

19 straipsnis

Įsigaliojimas

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną po jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

20 straipsnis

Adresatai

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

▼B

PRIEDAS

15 STRAIPSNYJE MINIMŲ SUSIJUSIŲ SUBJEKTŲ SĄRAŠAS

15 straipsnio tikslais tokie subjektai yra laikomi „susijusiais subjektais, veikiančiais kaip valstybės institucija arba kurių vaidmenį pripažįsta tarptautinė sutartis“:

— subjektai Europos Sąjungoje:

Belgija	Vlaams Gewest (Flamandijos regionas) Région wallonne (Valonijos regionas) Région bruxelloise/Brussels Gewest (Briuselio regionas) Communauté française (Prancūzų bendrija) Vlaamse Gemeenschap (Flamandų bendrija) Deutschsprachige Gemeinschaft (Vokiškai kalbančiųjų bendrija)

▼M3

Bulgarija	Общините (savivaldybės) Социалноосигурителни фондове (socialinio draudimo fondai)

▼B

Ispanija	Xunta de Galicia (Galicijos regioninė vykdomoji valdžia) Junta de Andalucía (Andalūzijos regioninė vykdomoji valdžia) Junta de Extremadura (Ekstremadūros regioninė vykdomoji valdžia) Junta de Castilla-La Mancha (Kastilijos – La Mančos regioninė vykdomoji valdžia) Junta de Castilla-León (Kastilijos Leono regioninė vykdomoji valdžia) Gobierno Foral de Navarra (Navaros regioninė Vyriausybė) Govern de les Illes Balears (Balearų salų Vyriausybė) Generalitat de Catalunya (Katalonijos autonominė Vyriausybė) Generalitat de Valencia (Valensijos autonominė Vyriausybė) Diputación General de Aragón (Aragono regioninė taryba) Gobierno de las Islas Canarias (Kanarų salų Vyriausybė) Gobierno de Murcia (Mursijos Vyriausybė) Gobierno de Madrid (Madrido Vyriausybė) Gobierno de la Comunidad Autónoma del País Vasco/Euzkadi (Baskų krašto autonominės bendrijos Vyriausybė) Diputación Foral de Guipúzcoa (Guipúzcoa regioninė taryba) Diputación Foral de Vizcaya/Bizkaia (Biskajos regioninė taryba) Diputación Foral de Alava (Alavos regioninė taryba) Ayuntamiento de Madrid (Madrido miesto taryba) Ayuntamiento de Barcelona (Barselonos miesto taryba) Cabildo Insular de Gran Canaria (Gran Kanarijos salos taryba) Cabildo Insular de Tenerife (Tenerifės salos taryba) Instituto de Crédito Oficial (Valstybinė kredito įstaiga) Instituto Catalán de Finanzas (Katalonijos finansų institucija) Instituto Valenciano de Finanzas (Valensijos finansų institucija)
Graikija	Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος (Nacionalinė telekomunikacijos organizacija) Οργανισμός Σιδηροδρόμων Ελλάδος (Nacionalinė geležinkelių organizacija) Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού (Valstybinė elektros bendrovė)
Prancūzija	La Caisse d'amortissement de la dette sociale (CADES) (Socialinės skolos išpirkimo fondas) L'Agence française de développement (AFD) (Prancūzijos plėtros agentūra) Réseau Ferré de France (RFF) (Prancūzijos geležinkelių tinklas) Caisse Nationale des Autoroutes (CNA) (Nacionalinis greitkelių fondas) Assistance publique Hôpitaux de Paris (APHP) (Paryžiaus ligoninių valstybinė parama) Charbonnages de France (CDF) (Prancūzijos anglių taryba) Entreprise minière et chimique (EMC) (Kasybos ir chemijos bendrovė)
Italija	Regionai Provincijos Savivaldybės Cassa Depositi e Prestiti (Indėlių ir paskolų fondas)

▼M1

Latvija	pašvaldības (vietos valdžia)

▼M1

Lenkija	gminy (komunos) powiaty (rajonai) województwa (provincijos) związki gmin (komunų susivienijimai) powiatów (rajonų susivienijimas) województw (provincijų susivienijimas) miasto stołeczne Warszawa (Varšuvos miestas – sostinė) Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Žemės ūkio restruktūrizavimo ir modernizavimo agentūra) Agencja Nieruchomości Rolnych (Žemės ūkio turto agentūra)
Portugalija	Região Autónoma da Madeira (Maderos autonominis regionas) Região Autónoma dos Açores (Azorų autonominis regionas) Savivaldybės

▼M3

Rumunija	autoritățile administrației publice locale (vietos viešosios valdžios administracijos institucijos)

▼M1

Slovakija	mestá a obce (savivaldybės) Železnice Slovenskej republiky (Slovakijos geležinkelio bendrovė) Štátny fond cestného hospodárstva (Valstybės kelių tvarkymo fondas) Slovenské elektrárne (Slovakijos elektrinės) Vodohospodárska výstavba (Vandens ūkio statybos bendrovė)

▼B

— tarptautiniai subjektai:

Europos rekonstrukcijos ir plėtros bankas

Europos investicijų bankas

Azijos plėtros bankas

Afrikos plėtros bankas

Pasaulio bankas/TRPB/TVF

Tarptautinė finansų korporacija

Amerikos plėtros bankas

Europos Tarybos socialinės plėtros fondas

Euratomas

Europos bendrija

Corporación Andina de Fomento (CAF) (Andų plėtros korporacija)

Eurofima

Europos anglių ir plieno bendrija

Šiaurės šalių investicijų bankas

Karibų plėtros bankas

15 straipsnio nuostatos nepažeidžia jokių tarptautinių įsipareigojimų, kuriuos valstybės narės galėjo prisiimti dėl pirmiau išvardytų tarptautinių subjektų.

— subjektai trečiosiose šalyse:

Šie subjektai turi atitikti tokius kriterijus:

1) subjektas aiškiai laikomas valdžios subjektu pagal nacionalinius kriterijus;

2) toks valdžios subjektas yra ne rinkos gamintojas, administruojantis ir finansuojantis veiklų grupę, pirmiausia teikiantis ne rinkos prekes ir paslaugas, skirtas bendrijos labui, ir veiksmingai kontroliuojamas valdžios sektoriaus;

3) toks valdžios subjektas yra stambus ir reguliarus skolos emitentas;

4) suinteresuota valstybė gali garantuoti, kad toks valdžios subjektas nevykdys išankstinio išpirkimo bendros sumos (*gross-up*) straipsnių atveju.